

TANYA STEWNEROVÁ

The background of the cover is a vibrant, swirling blue and white pattern resembling ocean waves or a magical sky. In the center, a young man with dark hair and a black leather jacket holds a green acoustic guitar. He is embracing a young woman with long dark hair, wearing a red jacket and a small hat. They are both looking towards the viewer. The title 'Alča dívka moře' is written in a large, flowing, multi-colored script across the middle. Below it, 'Hvězda osudu' is written in a similar but smaller script. At the bottom, there are colorful illustrations of fish and coral.

Alča dívka moře

Hvězda
osudu

FRAGMENT

Alea dívka moře

Hvězda osudu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Tanya Stewnerová

Alea - dívka moře: Hvězda osudu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Alea
divka moře
Hvězda
osudu

U **Tanyi Stewnerové** to s knihami nebyla láska na první pohled. Poté, co jí její učitelka na základní škole řekla, že se pravděpodobně nikdy nenaucí správně číst a psát, objevila svou vášeň pro psaní relativně pozdě, někdy kolem desátého roku života. Od tohoto okamžiku se z ní začaly příběhy jen sypat. Tanya Stewnerová, narozena 1974, studovala literární vědu a pracovala mnoho let jako překladatelka a lektorka. Od roku 2010 se již naplno věnuje spisovatelství. Její série knih pro děti *Alea Aquarius* a *Lili Větropláška* a trilogie o elfech se staly bestsellery nejenom v Německu, ale i v mnoha jiných zemích.

TANYA STEWNEROVÁ

Alea
dívkamore
Hvězda
osudu

FRAGMENT

Byla jednou jedna kniha... a jakmile ji dočetli,
skončila zastrčená v knihovně. Tak to ale skončit
nemusí! Pošlete ji dál s **www.restorio.cz**.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem
smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned –
nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete
charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

First published in German under the title
Alea Aquarius 10: Der Stern des Schicksals by Tanya Stewner,
with illustrations by Claudia Carls.
© Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, 2025
Published by agreement with Verlag Friedrich Oetinger, Hamburg, Germany
Translation © Lucie Simonová, 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-253-7845-8
ISBN e-knihy 978-80-253-7862-5 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-253-7863-2 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-253-7846-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Obsah

Na přídi	9
Překrásný Pegas	22
Full House	33
Chladovka	45
Ztracená dcera	58
Výbuch sopky	73
Oblivion, který je zavola	86
Třpytivá bublina	94
Síla hudby	104
Zázračné stvoření	118
Akira	126
Blesková cesta	136
Smrt Vodní panny	149
Nabídka	157
Ne	170
Středomoří	175
Yavani	190

Šnekulus	196
Krásá tlachání	215
Světlo v srdci	223
Thealea	235
Flamrya	244
Líbací tunel	255
Korálový útes	263
Síla Roixů	278
Palermo	292
Výzkumná stanice	308
Poddaní	318
Král temnoty	327
Sluneční bouře	340
V pavoučí síti	347
Vodní virus	356
Skrýš	365
Sardinky	373
Obr	386
Všichni až na jednu	401
Závan stínu	414
Život bez smyslu	424
Záblesk naděje	435
Děti velitele	444

*„Theo, nenamáhej se. Tvůj princ už nebude žít
moc dlouho,“ řekl ledově. S těmito slovy se otočil
a následoval Cassarase, který už musel stát
na schodech. Alea slyšela skřípat dřevěné schody
a potom se rozhostilo ticho.*

*Thea se za nimi dívala naprosto prázdným pohledem.
Byl to skutečně konec příběhu prince Vodních panen?
Tess, Sammy a Ben na Theu něco zavolali.
Chtěli ji utěšit? Thea nicméně nereagovala.
Najednou se na schodech do podpalubí
opět ozvaly kroky. Několik Orionových
mužů se vrátilo do salonu!*

Slunce se vynořilo z ranní mlhy, vrhalo světelné odlesky na klidné moře, jako kdyby na západním pobřeží Itálie oznamovalo příchod krásného, pozdně letního dne. Ani okouzující ráno ale nevyloodilo Alee úsměv na tváři. Ztracená stála na přídi *Crucis*, ruce vražené hluboko v kapsách růžové hedvábné bundy, s obočím staženým blízko k sobě jako dvě myšlenky, které se právě srazily. Znovu se stáhla do samoty tady na špičce lodi – do svého svatostánku klidu –, zatímco svět kolem ní jako kdyby se utápěl v hluku a chaosu. Až doposud posádka Alfa cru vždy našla východisko ze všech obtížných situací. Podaří se jim to i tentokrát?

Alea se schoulila, jako kdyby tím chtěla od sebe držet vážnost situace v určitém odstupu. Události předchozí noci jí ale otráslly až do morku kostí. Doktor Orion udělal to, čeho se již celé týdny obávali a co bylo přesto natolik nemyslitelné, že Alea celý čas doufala, že k tomu prostě nedojde: doktor vypustil nový virus, který by měl vyhladit všechny magické bytosti úplně stejně jako ten

první, vodní virus, který sprovodil ze světa téměř všechny mořské lidi.

„Ahoj, Sněhurko!“ pronikl Alea k uším dobře známý hlas. Samuel Draco, komik posádky a strážce pokladu se postavil vedle ní. Jeho zrzavá hříva byla již natolik dlouhá, že si mohl zaplést cop. Sammy ale neměl na hlavě prostý a jednoduchý cop, nýbrž man bun – pánský drdol na temeni hlavy. Nejmladší člen party si za něj nyní popotahoval, zatímco si zkoumavě prohlížel Aleu. „Prostě dýchej,“ řekl a zase jednou zněl jako někdo mnohem starší než devítiletý kluk.

Alea se přinutila k úsměvu. „Snažím se.“

„To stačí.“ Sammy se na ni zářivě usmál a povytáhl přitom své hnědé obočí do výšky. Alea se na nepatrný okamžik cítila o něco lépe.

Pohledem zavadila o mobil ve své ruce. „Chtěl bys něco nahrát do deníku party?“ Deník party byl soubor namluvených hlasových záznamů, do kterých Sammy zachycoval všechny důležité události od samotného začátku jejich cesty.

„Ano, chci. Zase se toho stalo tolik, že to raději rychle namluvím, než všechno zapomenu,“ zamumlal Sammy a přešel po obrazovce mobilu, který patřil jeho staršímu bratru Benovi. „Mám jít někam stranou?“

„Nemusíš, v pořádku.“

„Parádička.“ Sammy si odkašlal a začal: „Deník party, záznam sto třicet dva. Poté, co legendární Alfa cru

nalákala svým geniálně promyšleným plánem doktora Oriona do pasti u římského Kolosea, převezla ho v dodávce na promenádu přístavu. Bohužel se tam pohyboval šéf Orionových Darkonů Zeirus, který odvážné mladé hrdiny napadl.“ Sammy hovořil hlasem zkušeného herce namlouvajícího audioknihy. „Během slavného boje proti neohroženým mořským dětem se Zeirus najednou a bez jakéhokoliv viditelného důvodu skácel na zem a upadl do bezvědomí. Posádka ho zvládla odvléct na loď, kde od té chvíle šéf Darkonů leží spící na gauči jako Šípková Růženka.“

Alea nakrčila čelo, podívala se na Sammyho a ten řekl: „Alea nakrčila čelo a podívala se na Sammyho.“ Draco jí vysvětlil: „Ano, moje milá Sněhurko, nejsi tady na pamlubě jedinou pohádkovou postavou. Například od té doby, co vím, že je Zuzanino druhé křestní jméno *Elka*, začal jsem jí říkat Popelka a důrazně ji přesvědčuji, aby nám ukázala svoji pravou tvář: Elka tvář.“

„Její Elka tvář?“ divila se Alea. Zuzana, jemná dívka Anšu z Čech, se neustále snažila svůj obličej zakrývat, protože byl posetý šupinami a nazelenalými jizvami. Jizvy se sice u mořských lidí z kmene Anšu promění ve vodě v nádherné květinové vzory, jenže stejně jako většina hajari nebyla ani Zuzana kvůli Orionově viru ještě nikdy v moři, a svoji přeměnu tak neměla možnost zažít.

Sammy nicméně Anšu předvídal zářivou budoucnost. „Jméno Popelka je pro Zuzanu dokonalé,“ rozváděl

horlivě dál své pohádkové srovnání. „Nejprve se má jako Popelka a působí spíše neviditelně a je podceňována. Potom ale přijde její velká chvíle a rozzáří se do všech stran jako nejbombastičtější Elka všech dob – Popelka!“

Alea se pousmála.

Sammy ještě dodal: „A Orion je něco jako Rumplcimprcampr. Odporný podvodník, lstivý goblin, který krade děti.“

Alea se opět skoro zasmála. Ale pouze skoro. Orion chtěl totiž skutečně ukrást mořské děti a od předvčerejška věděl, že se někteří velmi zajímaví hajari přidali k Alfa cru – nejenom Anšu Zuzana, ale také Adetari Evelin, Zaltka Isla a Oblivion Nexon.

Sammy zmáčkl tlačítko stop. „Počkej, začnu ještě jednou tam, kde jsem vyprávěl, co se stalo po boji na promenádě,“ řekl a zapnul novou nahrávku. „Prohnáný doktor zvládl společně se svým Darkonem Caligem uprchnout z promenády do moře. Alea Aquarius se osobně pustila do jeho pronásledování, nezvládla je ale dohonit. Podařilo se to nicméně Vodním pannám Akiře a Yumiko – ta jména si určitě zapamatujte! Došlo k pamětihodnému boji, který vyústil v osudovou situaci, kdy Caligo vypustil nový virus do Akiřina krevního oběhu prostřednictvím její rány na rameni. Nikdo v tu chvíli netušil, že se tak Akira stala trojským koněm, přenašečkou nové nemoci. Akira se následně společně s Yumiko vydala k ostatním Vodním pannám v okolí, aby je

pozvala na velké setkání magických bytostí, a trojský virus tak pravděpodobně rozšířila dál do moře.“

Alea se zarazila. *Trojský virus?* No, úplně mylné to označení nebylo.

„Když se Alea a její sestra dvojče Thea Fénix s oběma mořskými pannami následujícího dne setkaly, Akira se před jejich očima zhroutila a Alea v náladovém obrazu Vodní panny spatřila trojský virus. Alea s Theou dopravily Akiru a její přítelkyni co nejrychleji na *Crucis*. Alea viděla virus i v náladovém obrazu Yumiko.“ Sammy si krátce povzdychl. „Obě statečné Vodní panny doprovázela nejznámější hledačka Týnka na světě, Finni Nannini, a skřítek Sweeney. Ani u jednoho z nich Elvarion naštěstí v náladovém obrazu nespatriřila nic nebezpečného.“ Sammy se obrátil pohledem k Alee, jako by se jí ptal, zda to řekl správně.

Alea přikývla a potlačila zoufalé zasténání, které se jí dralo z hrdla. Slyšet to všechno takhle intenzivně ve zkrácené podobě bylo velmi nemilosrdné. Situace byla v pravém slova smyslu smrtelně vážná.

I pro Sammyho bylo stále těžší zachovávat bezstarostný tón. „Yumiko ještě nemá žádné příznaky,“ pokračoval. „Akira je nicméně v bezvědomí a daří se jí špatně. Přerývaně dýchá a její kůže ztratila svoji tyrkysovou barvu a je taková béžová... prostě nebarevná.“

Při pomýšlení na zvláště bledou Vodní pannu ležící v bezvědomí na druhém gauči v salonu Aleu zamrazilo.

Sammy se krátce odmlčel a zjevně se snažil znovu naladit na svoji roli vypravěče audioknih. Potom s hlasem plným napětí pokračoval: „Poslední, co legendami obestřená Alfa cru o doktorovi slyšela, bylo, že odletěl ve své helikoptěře – podle hledačky Týnky do Chorvatska, kde se zjevně nachází grecerská základna. Doktor se ale určitě brzy vydá hledat hrdinné protagonisty našeho příběhu, protože je chce dostat všechny: Elvariona poslední generace, její odvážnou posádku a samozřejmě i ostatní mořské děti s jejich speciálně hustými schopnostmi.“

Alea dodala: „Orion navíc zcela určitě postrádá Zeiruse.“

„... dodal Elvarion a má absolutní pravdu. Doktor už si dozajista říká, kde jen mohl šéf Darkonů zůstat – zda je zraněný, ztracený, nebo zemřel. Zcela určitě ale netuší, že byl Zeirus odvážnými mladými hrdiny dopraven na *Crucis* a nyní leží na gauči. Né, teď jsem se točil v kruhu.“

Zatímco si Sammy ještě jednou poslechl poslední záznam, Alea se uklidnila myšlenkou, že posádka již odplachtila pořádný kus od malého římského přístavu a od promenády a že je loď stejně jako dříve dobře chráněna oblivionskou magií – ropušnicemi. *Crucis* by bylo možné vypátrat pouze náhodou. Vlastně...

„Vyprávěl jsem už, že s tebou byla Thea včera v noci na velrybí pouti?“ zeptal se Sammy a psal něco do mobilu. „Myslím, že ne, ale také to není tak důležité jako události, které následovaly.“

Alea si povzdychla. Její sestra byla nyní konečně u ní na *Crucis*, a stejně na sebe zatím neměly moc času. Včera v noci, hned poté, co dostali Akiru, Yumiko, Sweeneyho a Finni Nannini do bezpečí, totiž společně s Theou a Lennoxem skočili zpět do moře, aby napsali na informační sloupy varování před novým virem. Ve své zprávě navíc navrhli, aby se všichni, kdo mohou přežít na vzduchu, snažili dostat ke *Crucis*. Loď kotvila naproti vysokému skalnatému pobřeží, před kterým vystupovaly z moře jako špičaté nosy tři kuželovité skály. Místo bylo nezaměnitelné a magické bytosti, které potřebovaly úkryt, tak mohly loď i přes její maskování snadno najít.

„Na co právě myslíš?“ vytrhl Sammy Aleu z jejího zamýšlení.

„Na to, že jsme napsali varování před virem na informační sloupy.“

„No jo vlastně, to musím také zaznamenat.“ Sammy přikývl, jako by chtěl souhlasit sám se sebou. Potom zapnul další nahrávku a informoval o Aleině, Theině a Lennoxově zprávě na sloupu, která už byla mezitím určitě nejméně zestonásobena a rozšířena do všech moří. Tak totiž sloupy fungovaly: něco se napíše na jeden a magickým způsobem se příspěvek objeví automaticky i na mnoha dalších sloupech. „Moji milí posluchači, přesné místo našeho pobytu se nyní tedy nachází na ani nevím kolika informačních sloupech,“ hovořil dále Sammy.

„Nemusíte se ale bát, že by si doktor tuto informaci přečetl a našel nás. Snad jste nezapomněli, že je na něj uvalena kletba, která ho vylučuje z jakékoli mořské magie, takže se mu žádný magický předmět neotevře. Ano, ano, moji milí. Orion nedokáže z informačního sloupu nic přečíst! Mohl by tak maximálně nařídít jednomu ze svých Darkonů, aby tam nakoukl, zda se neděje něco zajímavého. Teď se ale držte: již před mnoha týdny zabudovali Gilfové do sloupů ochranný mechanismus, který zajistí, že se Darkonům žádná informace nezobrazí! Orion se svým gangem tedy nemá žádnou možnost zjistit, co se v mořském světě děje!“ Sammy triumfálně vykřikl: „To všechno nám mimochodem vyprávěl skřítek Sweeney. Ten malý profesor je opravdová studnice informací! Na rozdíl od našich ropušnic, které ze sebe ještě nevydaly ani hlásku...“

Alea si unaveně odsunula své dlouhé tmavé vlasy z obličeje. Právě si vzpomněla, že ropušnice, které zajišťují maskování *Crucis*, dnes Lennox jednotlivě vyndal z vody na palubu, protože i ony byly ohroženy trojským virem. Nyní jsou magické ryby přilepené na zábradlí a odtud *Crucis* maskují stejně spolehlivě jako předtím.

Zatímco Alea duchem nepřítomně sledovala vodu, nahrál Sammy další příspěvek a ona ho přitom na půl ucha poslouchala. „Ještě jednou zpět k viru, lidi! Předpokládáme, že se trojský virus nemůže šířit vzduchem – u vodního viru to totiž také nebylo možné.“

Alea udělala souhlasné gesto. Na vzduchu jsou magické bytosti s největší pravděpodobností v bezpečí, ráda by to ale věděla s absolutní jistotou. Chtěla by to mít potvrzené od svojí mámy. Musí s ní mluvit, protože jestli tomu všemu někdo rozumí, potom je to právě Nelani. Alea se jí již dříve snažila dovolat, ale zatím marně. Na Islandu bylo o dvě hodiny méně než u nich a Nelani pravděpodobně svůj mobil na noc vypnula.

„Netušíme, kolik magických bytostí se nakazilo,“ pokračoval Sammy se znatelně menším elánem. „Je možné, že se trojský virus už rozšířil do velké části Středozevního moře.“ Hlas mu slábl. „Je ještě vůbec možné epidemii zastavit?“ Zmáčkl tlačítko stop. „Musím si dát pauzu.“ Alea na Sammym viděla, jak moc ho trápí myšlenka, že už je možná pozdě – a magické bytosti jsou ztraceny.

Studeně zafoukalo a Alea se otrásla.

„Sněhurko...“ Sammy vypadal najednou strašně sklíčeně.

„Co když je to konec magických bytostí?“

Alea nevěděla, jak mu má odpovědět.

„Co když je to konec Vodních panen, hledaček, skřítků a...“ Sammy nemohl pokračovat, slova se mu zadrhla v hrdle a Alea na něm viděla strach, ten samý, který cítila i ona sama. „Pojď sem,“ zašeptala a přitáhla si nejmladšího člena party k sobě. Neměla slova, kterými by ho utěšila, ale měla náruč a srdce, které cítilo to samé jako on.

Chvíli se jenom tak vzájemně pevně drželi, až po chvíli zaslechli pištivý hlásek. „To je tedy pěkně hnusný osudový hnůj,“ řekl Sweeney, inkoustově modrý skřítek s bílým fličkem na čele, veliký jako sklenice marmelády, který se najednou objevil před nimi na zábradlí. „Pěkně hnusný.“

„Osudový hnůj?“ zopakovala po něm Alea.

„Přesně tak.“ Sweeney nasadil rozhodný obličej, vystrčil dopředu své kulaté břicho a zkrřížil ručičky za zády. „Osudový hnůj.“

„To doopravdy existuje?“ pochybovala Alea.

„Ale samozřejmě, je to nanejvýš důležitý výraz. Popisuje situaci, kdy...“

„... se odpařuje hovno,“ vylétlo ze Sammyho.

„Přesně tak,“ potvrdil Sweeney. „Odpařuje.“

Alea nevěděla, zda se má smát, nebo brečet.

Skřítek zjevně cítil, co se uvnitř ní děje, a zvažněl: „Něco nového o princí Vodních panen?“

Alea znovu svésila ramena. To bylo druhé špatné téma. Další obrovský osudový hnůj. „Nevíme, kde vězí.“

„Včera v noci jste Scorpio, Fénix a ty prince dlouho hledali, co?“

„Pročesali jsme celé Tyrhénské moře! Po Cassarasovi ani stopy.“

„Momentíček!“ Sammy se vrátil ještě jednou k deníku party. „Sněhurko, vyprávěj to s princem.“ Jako reportér držel mobil s mikrofonom Alee přímo před nosem.

Alea to přijala a začala vyprávět. „Včera večer – dříve než se to všechno odehrálo – jsme s mořskými dětmi seděli na palubě, povídali si, smáli se a tak. Cassaras byl také s námi, ale jelikož není zrovna společenský typ, byl viditelně rád, když jsem ho poprosila, aby doplaval k informačnímu sloupu a podíval se, zda je již stanoveno datum velkého setkání s magickými bytostmi.“ Hlas se jí lámal a ona s tím nemohla nic dělat. „Princ je napůl Vodní panna, což znamená, že se mohl ve vodě nakazit trojským virem.“

Naznačila, že již nechce nic dalšího dodat, a Sammy tedy pokračoval: „Po princí Vodních panen jako by se od včerejška slehla zem,“ dovysvětlil a držel si přitom mobil těsně u obličeje. „Přestože Cassaras, který je rozený samotář, neměl asi na naši společnost na palubě náladu, určitě by se vrátil, pokud se...“

„... mu něco nestalo,“ dokončil Sweeney větu, protože teď už se hlas třásl i Sammymu, „*Hudi wanuti*,“ pronesl skřítek smutně. „Je to opravdu zlé.“

„Thea už je pološílená strachem,“ zamumlala Alea. „Ona a Cassaras mají zvláštní a pevný vztah, takže pokud by se mu mělo něco stát...“

Sammy zastavil prudkým pohybem nahrávání, jako by si přál, aby mohl stejně razantně zastavit sled valících se událostí.

„Budeme v hledání Cassarase pokračovat,“ uvedla Alea skřítku do obrazu. „My tři mořské děti, které

můžeme do vody – Thea, Lennox a já –, budeme tuto oblast prohledávat tak dlouho, dokud nezjistíme, co se s princem stalo.“ Velmi se snažila znít sebejistě. „Vrátili jsme se na palubu stejně pouze kvůli přemístění ropušnic a protože potřebujeme telefonovat s Nelani.“

„Bylo by opravdu důležité spojit se s vaší mámou,“ souhlasil Sammy. „Určitě by nám mohla pomoci.“

Sweeney nakrčil svůj bambulovitý nos. „A jak?“

„Nelani je viroložka.“

„Fakt? Já jsem si myslel, že je velrybí Poutnice!“ Sweeney si dal ručičky v bok. „Co jsou virologové za kmen? Ještě nikdy jsem o nich neslyšel.“

„Ne, ne, naše máma je velrybí Poutnice,“ vysvětlovala Alea. „Velmi dobře se ale vyzná ve virech a ví, co se proti nim dá dělat.“

Sweeney si zamyšleně omotával dlouhý ocas kolem nohou.

Alea ještě dodala: „Je důležité se s ní a s naším tátou spojit, protože oni ještě vůbec nevědí, že je Thea osvobozena z Orionova zajetí a přidala se k Alfa cru.“

„Bui,“ odpověděl skřítek – *prima* – a slezl přes ropušnici, která byla přilepená na dřevě zábradlí, dolů. „Podívám se, co se děje na zádi.“

Zatímco Sweeney svižně hopsal po palubkách, ozvalo se za Aleou a Sammym hluboké mručení a celá *Crucis* se rozechvěla všudypřítomnou vibrací. Skřítek se roztřásl, jako by byl pod proudem, a celé jeho tělíčko se rozkývalo.

Alea se Sammym se nevzrušeně otočili, protože hluboké mručení nebo spíše chrápání je nepřekvapilo. Hned za nimi se na palubě totiž nacházel Tasfar – obrovský třpytivý, temně černý mořský kůň, magický od vznešené hlavy až po dokonale tvarovaná kopyta. Se zavřenýma očima jako sfinga trůnil od brzkého rána u kapitánského můstku na přídi. Jeho složené třpytivé ploutve připomínaly křídla a lesklé šupiny pokrývající křídloploutve zase vypadaly jako lehoučká peříčka. Tmavý Pegas spal. Samotný fakt, že se tato bytost, která za normálních okolností žije v ústraní, řídila instrukcí na informačních sloupech a přišla na palubu *Crucis*, jasně ukazoval, v jaké nouzi se nyní magické bytosti nacházely: v moři byl jejich život ohrožený, a nezbývalo jim tedy nic jiného než ze své domoviny utéct, protože jakékoliv útočiště bylo lepší než jistá smrt.

Tasfar se na *Crucis* snesl během rozbřesku a usídlil se vedle kapitánského můstku bez toho, aniž by cokoliv řekl nebo odpovídal na otázky. Tasfaři jsou plachá stvoření a nemají rádi, pokud se na ně někdo upřeně dívá nebo je k něčemu nutí. Jelikož se ale nyní Tasfar nacházel na relativně malém prostoru suchozemské lodi, jedinou možností, jak zabránit přímému kontaktu s ostatními, bylo, že magická bytost zavřela oči a ponořila se do polospánku. Alea byla ráda, že Tasfar našel útočiště na jejich palubě, protože v této hustě osídlené části Itálie by se takový kolos určitě nezvládl nikde nepozorovaně schovat. Jenže teď zabíral polovinu paluby, a pokud se chtěl člověk dostat z přídi ke kapitánskému můstku, musel se protáhnout těsně kolem něj.

Překrásný Pegas ale již zdaleka nebyl jedinou magickou bytostí, která vyslyšela jejich výzvu a uchýlila se do bezpečí na *Crucis*. Kromě Finni Nannini zde byly ještě další dvě hledačky Týnky, celý klan skřítků stejně jako desítky Helmů. Helmové – malé modré postavy připo-

mínající plamínky, které při bouřce chrání moře před blesky – dělali Benovi starosti, protože z jejich zářících helem opakovaně vystřelovaly plameny, které za normálních okolností fungují jako ochranný štít proti bleskům, a jsou tedy nesmírně důležité. Nicméně oheň na lodi, která je z velké části vyrobená ze dřeva, představuje smrtelné nebezpečí, a Ben tedy tyto tvory požádal, aby si své helmy sundali. Modrým magickým bytostem se to sice vůbec nelíbilo, nakonec ale Benově prosbě vyhověly a nyní si své helmy přidržovaly v podpaží. Trochu rozpačitě visely na jedné z beden na palubě a zdálo se, že nevědí, co si o tom všem mají vlastně myslet.

Cestu k nim našel i roj Jariášů. Jariášové jsou bytosti podobné sněhovým vločkám, které dokáží vyléčit duši svojí pouhou přítomností. Pro Jariáše ale byla tísnivá situace na *Crucis* velmi obtížná, jak právě před chvílí sborovým šepotem Alea sdělili. Ta léčitele duše následně poslala na vrcholek hlavního stěžně, protože tam úplně nahoře mohli jenom tak nerušeně být.

Alea již hovořila i s Helmy a s několika skřítky. Ostře barevné maličké kreaturky nepotřebují klid, naopak jim připadalo velmi dobrodružné nacházet se na suchozemské lodi, kde všechno pozorovaly a nahlížely do každé skříně a každé bedny. To se ale zase naopak úplně nelíbilo některým lidem, kteří na lodi bydleli...

Alea si jen tak pro sebe tiše zabrblala, když pomyslela na to, kolik toho v uplynulé hodině namluvila a kolik věcí se

snažila vyřešit. Thea, Lennox a ona chtěli vlastně zůstat na palubě pouze chvíli, ale zmatek na lodi je doslova pohltit. Když už toho bylo na Aleu opravdu moc, protáhla se kolem Tasfara a ukryla se na přídi, aby si chvíli vydechla. Na přídi stála pořád, rozhodně si ale nevydechla.

À propos Thea a Lennox – kde ti dva vlastně vězí? Alea se zamyšleně rozhlédla kolem po své sestře dvojčeti a po svém bojovníkovi. Vtom si všimla, že se k ní a Sammymu prodírá Ben. V ruce držel chleba se sýrem, který jí podával. „Najež se trochu.“

Alea se vděčně usmála a zakousla se do chleba.

Sammy svému bratrovi vrátil mobil. „Jak to vypadá, kapitáne?“

Jejich kapitán místo odpovědi pouze zasténal. Vypadal přesně tak unaveně, jak se Alea cítila, a jeho hustý rockový účes už rozhodně zažil lepší časy. „Pomalů to tady začíná být problematické,“ řekl ustaraným hlasem. „Můžeme přijmout pouze omezené množství magických bytostí. *Crucis* má už teď hluboký ponor – je prostě moc zatížená.“

„Tasfar...“, zamumlala Alea s plnou pusou.

„... je opravdu těžká váha,“ dokončil to Sammy. „Pokud se objeví ještě více velkých magických bytostí, budeme mít problém.“

Ben frustrovaně protáhl obličej. „Jsme na limitu.“

„Magické bytosti ale musí z vody ven!“ namítla Alea. „Nemůžeme je přece odmítat nebo posílat na pevninu, kde je najdou suchozemci.“

„Aleo,“ řekl Ben s lítostí v hlase, ale realisticky, „já ti rozumím. Dokonce moc dobře! Pokud ale dorazí ještě jeden Tasfar, Warkan nebo Safir Ostrozrak,“ vyjmenovával velké magické bytosti, „budeme je muset poslat pryč. Buď to uděláme, nebo půjdeme ke dnu.“

Alea přestala jíst. Musí ji něco napadnout. *Hned!* pomyslela si a snažila se dostat do elvarionského modu. Když se nacházela v modu, dokázala jakoukoliv situaci bleskurychle zanalyzovat a ze směsi informací se většinou najednou krystalicky jasně vynořilo to správné řešení. Elvarionský modus se jí ale tentokrát bohužel nepodařilo vyvolat.

Alea si všimla, že se Jariášové zvedli z vrcholku stěžně a připlachtili k nim. Lehce jako sněhové vločky se vznášeli v pozdně letním vzduchu, jemně zářili a vytvářeli malé ostrůvky naděje v tomto ustaraném ránu.

„Chtějí k nám?“ divil se Ben.

O vteřinku později k nim Jariášové dorazili. Několik se jich jemně sneslo na Benovy ruce, další se usadili Samymu na tvářích a na čele a zbytek nalezl své místo na Aleiných ramenou a hlavě.

Alea zavřela oči a vychutnávala si pocit, který se v ní šířil. Byl to pocit klidu a míru. Zázračný hluboký klid. Najednou jí připadalo, že je všechno dobré, i když tu ve skutečnosti bylo i to zlé. Zlé je tady ale pouze proto, že na tomto světě musí existovat dobro a zlo, musí existovat světlo a tma. Zlo nemůže za to, že od všeho vždy existují

dvě strany a ono prostě zastává tu méně populární část. Dělá pouze svoji práci.

„Chtěl bych, aby na mně zůstali přilepeni napořád,“ slyšela Sammyho zašeptat. Otevřela oči a pousmála se, protože nejmladší člen party tam rozzářeně stál s otevřenou pusou a s doširoka rozpaženými rukama, jako kdyby byl do pocitu zprostředkovaného Jariáši ponořený úplně celý.

Příliš brzy se ale omamně klidné vzdušné vločky vynesly a doplachtily zpět na špičku stěžně. „*Swadaan*,“ – *díky* – zavolala za nimi Alea. Cítila se vyrovnaně a klidně, přestože se již nedokázala vcítit do své předchozí myšlenky, že i špatné může být k něčemu dobré.

Ben tam stál zcela pohroužený do sebe. „Páni, to bylo neskutečně krásné. Vůbec jsem nevěděl, že něco takového dokáží.“

Alea se zasmála. „Také jsem to nevěděla, předpokládám ale, že se toho ještě hodně dozvíme a naučíme, pokud budeme žít s magickými bytostmi takhle pohromadě.“

Sammy si třel tváře. „Parádička, prostě to celé. Vločková parádička!“

Alea se pousmála. „Ty nejlepší vločky. Ty absolutně nejparádnější vločky!“

Ben se Sammym se zasmáli a najednou všem připadalo, jako by bylo všechno v pořádku. Alea se smála s bratry Walendyovými a užívala si krátký okamžik úlevy v celé té beznaději.

„Kolik magických bytostí vlastně žije ve Středozemním moři?“ zeptal se Sammy. „Stovky, tisíce nebo statisíce?“

„Právě jsem se na to zeptal Finni Nannini,“ odpověděl potěšeně Ben, zjevně rád, že může pomoci. „Říkala, že jich je přesně šest tisíc sto dvacet pět.“

Alea se trochu podivila nad tím přesným číslem, na druhé straně vlastně ale nebylo vůbec divné, že právě něco takového hledačka Týnka věděla, protože nikdo nemohl říct přesněji, kde se kdo a co v moři nachází.

„Šest tisíc sto dvacet pět magických bytostí,“ zopakovala a další myšlenka z ní vystřelila zcela automaticky. „Kam je všechny dáme?“

Ben přimhouřil oči. Zdálo se, že má nápad. Rychle vytáhl mobil a vytočil číslo své přítelkyně Niki. Ta se momentálně nacházela na *Shalisaru*, což byla loď patřící k flotile *Mořských rytířů*. Rumunka tam byla na stáži. Po koncertě pro životní prostředí byli Niki, Magnus, který je kapitánem *Shalisaru*, a několik dalších *Rytířů* na palubě *Crucis* na malé party. Ještě toho samého večera ale zase odplachtili.

Alea viděla, že se Niki připojila k videohovoru. Na Benově obrazovce se právě objevil její překrásný kulatý obličej. „*Misch lateyna*, Benjamine,“ pozdravila svého milého v hajaře – *dobré ráno*. Niki byla sice skrz na skrz suchozemec, ale pilně se snažila mořskou řeč naučit.

„*Misch lateyna.*“ Benovi se rozzářil obličej, měl v očích ten výraz, který uměla zařídit pouze Niki. „Dobře, že jsi vzhůru.“

„Jak to u vás vypadá?“ chtěla vědět Niki. „Jak se mají Akira a Yumiko?“ Ben ji o všech událostech již zjevně informoval.

„Akira je stále ve stejně špatném stavu,“ odpověděl Ben. „Yumiko naopak říkala, že se cítí dobře. Otázkou jenom je, jak dlouho ještě...“

Niki se kousala do spodního rtu. „Onemocněl virem někdo ze skřítků, Helmů nebo Jariášů?“

„To úplně přesně nevíme. Všechny ostatní magické bytosti na palubě se zatím cítí dobře a nemají žádné příznaky. Mimo vodu je ale dost obtížné zjistit, zda se přece jenom někdo nakazil, nebo ne. Na lodi Alea nevidí jejich náladové obrazy, a to je pro nás zatím jediná možnost, jak infekci rozpoznat.“

Alea nakrčila čelo. „Možná by se mohly magické bytosti na palubě na chvíli ponořit do misky s vodou z vodovodu,“ vložila se do rozhovoru. „U těch větších by mi stačila ve vodě pouze ruka nebo noha, abych rozpoznala, zda virus mají, nebo ne.“

„No, tak zkus dát Tasfarovu nohu do mísy na zadělávání sušenek,“ komentoval Sammy.

Ben se ale nechal slyšet: „To je, Aleo, skvělý nápad.“

„A co uděláme, pokud bude nemocných stále více?“ pokračovala Niki.

Odpovědí jí bylo sklíčené ticho.

„Vlastně jsem s vámi chtěl probrat něco jiného,“ vrátil se Ben k důvodu svého telefonátu. „Jsme už tady na palubě přetížení.“

„Uf, to si dovedu představit.“

Ben se přiblížil k obrazovce a vyrukoval se svým nápadem. „Říkal jsem si, jestli by magické bytosti mohl přijmout i *Shalisar*...“

Alee vyskočilo obočí do výšky. To vůbec nebyl špatný nápad! Vzápětí ale její nadšení opět pohaslo. Bylo obtížně představitelné, že by skřítci, hledačky Týnky a Tasfaři měli hledat útočiště na lodi suchozemců, kteří nikdy dříve žádnou magickou bytost neviděli. Magnus sice svojí posádce vyprávěl o mořském světě a o existenci magických bytostí, ale udělat ze *Shalisaru* druhou uprchlickou loď, a umožnit tak velmi těsný kontakt mezi suchozemci a cizími magickými bytostmi, jí přece jenom připadalo trochu riskantní. Potom ale pokývala hlavou. Možná to bylo riskantní, zároveň však nutné. Třeba to byl právě ten krok správným směrem.

Za Niki se nyní objevil Magnus, který byl nejen kapitánem *Shalisaru*, ale zároveň i vedoucím evropských *Mořských rytířů*. „Bene, to je dobrý návrh,“ řekl Nor, který zjevně poslouchal společně s Niki. „Rádi vezmeme na palubu magické bytosti.“

„Opravdu? To by bylo skvělé.“ Ben se narovnal. Magnus z něj svým souhlasem očividně sejmul velké břemeno.

Niki se na svého Benjamina skrz obrazovku zářivě usmála. „*Shalisar* je o pořádný kus větší než *Crucis*. Do-
staneme sem mnohem více magických bytostí než vy,
a možná bychom mohli dokonce některé převzít od vás.“

Ben se na ně díval svýma modrýma očima. „To byste
ale museli připlout sem...“

Magnus již zjevně přemýšlel dále. „Mohli bychom za-
pojit ještě další lodě *Mořských rytířů*,“ prohlásil svým
suverénním a uvážlivým způsobem. „*Shalisar* není jedi-
nou naší lodí ve Středozemním moři, a čím více místa
pro magické bytosti obstaráme, tím lépe, ne?“

Alea byla paf. Rovnou více *rytířských* lodí? To je fan-
tastické! Podle toho, o kolik lodí by se jednalo, by byl
možná celý problém vyřešený.

Ben nadhodil směrem k Magnusovi. „Mohli bychom
ještě zavolat i další ze zámoří. Pokud si dobře vzpomí-
nám, dva naše tahače odpadků se momentálně nachá-
zejí ve východním Atlantiku u Maroka a jeden v Cádiz-
ském zálivu. Ty by tady byly poměrně rychle a s pomocí
dvanácti lodí by se nám už podařily zachránit stovky
mořských bytostí ve Středozemním moři.“

*Pomoc potřebují tisíce, běželo Alee hlavou. Mnoho
z nich je ale velmi malých, jako například skřítci, takže
by to mohlo doopravdy klapnout!*

Sammy se přihlásil o slovo. „To ale také znamená, že
budeme muset *Rytíře* na těchhle lodích do všeho za-
světít.“

„To zařídím já,“ odpověděl Magnus bez zaváhání. „Uspořádám videokonferenci se všemi kapitány a kapitánkami a řeknu jim o mořském světě. Nejlépe se skřítkem na rameni – jako s důkazem.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Ben.

„Hned změníme kurz a dojedeme k vám,“ dodal Magnus a Benovi se rozzářily oči. „Jakmile budeme u vás, převezmeme k nám na palubu tolik magických bytostí, kolik půjde.“ Zamyšleně si třel bradu. „Snad mezi nimi bude i nějaký skřítek, který bude ochotný se se mnou ukázat na konferenci.“

O tom Alea vůbec nepochybovala. Skřítkci většinou nebyli plaší.

Niki se ještě vrátila k nevyslovené myšlence, která předtím zaznívala v Sammyho slovech. „Pokud se ale o mořském světě dozví tolik lidí, může se tajemství velmi rychle rozšířit i do zbytku světa.“

„To je pravda,“ souhlasil s ní Magnus.

Na Aleu se nyní zadívalo několik párů očí. Bylo jasné, že rozhodnutí, zda jejich plán je, nebo není příliš riskantní, leží v rukou Elvariona. Alea už se ale rozhodla.

„Uděláme to,“ řekla. Přestože měla při představě, že se o jejich příběhu dozví tolik dalších neznámých lidí, trochu stísněný pocit, cítila, že nazrál čas vydat se tímto novým směrem. Nastala doba, kdy by se suchozemci měli o podmořském světě dozvědět. Bylo sice těžké uvěřit, že se to všechno odehraje tak rychle, Alea nicméně

Magnusovi důvěřovala. Rozvážný Nor najde ta správná slova, a ať mu bude stát po boku kterýkoliv ze skřítků, zcela jistě výrazně přispěje k věrohodnosti odhalení. A pokud tajemství nezůstane u *Mořských rytířů*, ale najde si svoji cestu do světa, bude to v pořádku. Koneckonců jednou se to stát musí. Musí nastat nová éra, ve které se suchozemci spojí s mořskými lidmi, aby společnými silami zachránili svět. Pouze dohromady jako jedno lidstvo totiž mohou zabránit zničení přírody. A možná právě nyní nastal ten správný čas začít.

Alea opustila příď, protáhla se kolem Tasfara a vydala se hledat Theu, aby se společně ještě jednou pokusily zastihnout Nelani. Na lodi bylo ale momentálně tak plno, že bylo docela těžké udržet si přehled o tom, kdo kde je. Když Alea obešla spícího Pegase a zastavila se vedle kapitánského můstku, objevila Žmolku, Sammyho malého tuleně kroužkovaného, jak se naprosto v klidu vyhřívá na prknech v dopoledním slunci a podřimuje. V její příjemné srsti se uvelebilo několik Helmů, což tulení dámu zjevně vůbec nijak nerušilo. Naopak teta Hildegarda, Tessin baculatý racek říční, seděla na lanech stěžně a hlučně protestovala. Zcela určitě se jí nelíbilo, že její oblíbené místo na vrcholku stěžně zabrali Jariášové. Ještě ke všemu se k ní nahoru začalo šplhat několik zvědavých skřítků, kteří si opeřence chtěli prohlédnout zblízka. Hildegarda se s hlasitým skřehotáním snesla dolů na zábradlí na levoboku. Na palubkách před ní dřepěla desítky dalších skřítků, kteří právě s velkým nadšením cu- povali stránky Benova obrázkového průvodce Austrálií

a následně z kousků jako puzzle vytvářeli nový obraz – písečnou mělčinu při západu slunce.

Na Aleu jejich umělecká činnost udělala dojem a zároveň byla příliš vyčerpaná, než aby se pustila do záchrany knihy. Všude na palubě se to hemžilo a míhalo. Opatrně obloukem obešla Žmolku s dřímajícími Helmy a došla na zád, kde objevila několik známých tváří. Tess Taurus, pirátská princezna Alfa cru, byla zrovna zaměstnaná stavbou čehosi. Francouzka si svázala své dlouhé dredy do vysokého copu, v ruce měla kladivo a mezi zuby hřebík.

A byl tu i Lennox! Lennox Scorpio, Alein *přítel a dhar- rkon* stál v džínách a černé motorkářské bundě vedle Tess a právě si rukou prohrábl tmavé vlasy, které mu padaly hluboko do obličeje. Soustředěně vzal do ruky těžké dřevěné prkno, rozlomil ho na dvě poloviny a obě podal rockové princezně. Alea předpokládala, že ti dva chtějí ze zbytků dřeva, které se již věčnost válely na palubě, stlouct kád' na vodu pro hledačky Týnky. Hledačky se totiž nezdržují rády dlouho na souši a na palubě byly pouze kbelíky, které už navíc obsadila Finni Nannini a dvě další Týnky. V kbelících korálovým stromkům nákaza nehrozila, protože v nich byla napuštěna pitná voda z cisterny *Crucis*. Naposledy ji plnili před několika dny, takže se v ní zcela určitě nemohl nacházet trojský virus. Vyrobit kád' pro další hledačky Týnky byl skvělý nápad.

Lennox jediným pohybem rozštípl další masivní dřevěné prkno, čímž k sobě přitáhl Alein pohled.

„Óóó!“ ozval se vysoký troubivý hlásek. „Podívej, jak umí krásně ničit věci!“

Několik skřítků, kteří nadšeně cupitali kolem Lennoxových nohou, si mohlo vykroutit krky, jenom aby ho mohli pozorovat. Jeden z nich byl inkoustově modrý. Když Lennox rozlomil jedno obzvláště tlusté prkno, jako kdyby bylo z cukru, začali skřítkci jásat a tleskat. Superbojovník podrážděně přerušil svoji činnost a Alea si všimla, že mu zrudly tváře. Sama pro sebe se pousmála. Vtom se jeho azurově modré oči setkaly s jejíma a on se na ni usmál svým typickým, trochu křivým lennoxovským úsměvem. Alea najednou cítila na hrudi lehké třepotání, sladké a teplé, a úsměv opětovala.

„Aleo!“ zvolal Evelin, který právě přišel s dalším kusem dřeva. „Snažíme se vyrobit vanu.“

„*Gralhie*,“ – *skvělé* – odvětila Alea a s nádechem obav ještě dodala: „Aby toho ale na tebe ještě nebylo moc.“ Evelin byl teprve přede dvěma dny postřelen během boje na promenádě – naštěstí ho ale kulka pouze škrábala. Rána se navíc díky mořské rostlině – jaberu – extrémně dobře zhojila a Evelin byl již zjevně v plné síle.

„Do klokotavé okurky!“ vyletělo z inkoustově modrého skřítkci. „Adetari!“ Uctivě vzhlédl k Evelinovi, který Lennoxovi právě předával prkno.

„Adetari!“ začali si mezi sebou šuškat ostatní skřítkci.

Mořský kluk se usmál a posadil se ke skřítkům na podlahu. „Já jsem Evelin a kdo jste vy?“

Inkoustově modrý mu v mžiku vylezl na botu. „Já se jmenuji Sweeney a jsem hodně veselý,“ představil se za doprovodu velkolepého gesta. „Také jsem po právu označován za neobyčejně světem protřelého.“

Evelin se smíchem přikývl. „*Nijih*.“ *Skvělé*. „Strašně rád bych se dozvěděl více o mořském světě. Možná –“ „Oho!“ Sweeney zaujal patřičnou pózu. „Co bys chtěl vědět?“

Alea na Evelinovi viděla, že je trošku rozrušený očekáváním. Nikdo jiný neprahl po informacích více než on. „Co je to nejdůležitější, co by měl člověk o skřítcích vědět?“

Ostatní skřítci se začali překřikovat, Sweeney ale vyskočil Evelinovi na koleno, energicky zvedl ručičku a ostatní tím skutečně umlčel. „Skřítci toho umí mnohem více než jenom malovat obrazy,“ zdůraznil Sweeney a zároveň přiznal: „Malovat obrazy ale prostě dokážeme obrovsky dobře: pískem, kameny –“

„Z útržků papíru!“ přidal se skřítek sedící na zábradlí, kde právě definitivně poslal Benova obrázkového průvodce na věčnost.

Sweeney přitakal. „Především ale dokážeme pomocí našich krásně barevných těl vytvářet iluze a klamy,“ pokračoval. „Už hodně lidem z toho spadla brada.“

„Pravda pravdoucí!“ vykřikl pronikavým hlasem další ze skřítků, načež se rozkřičela celá skupina a každý

chtěl vyprávět nějakou historku o někom, komu spadla brada.

„To je ale randál,“ postěžoval si pronikavý hlásek. Ne-
patřil ale skřítkovi, nýbrž prominentní hledačce Týnce,
samotné Finni Nannini, která se právě nacházela v prv-
ním ze tří kbelíků stojících vedle nich. Finni Nannini
visela nejméně desíti ze svých stříbrno-šedivých ručiček
ven přes okraj. „Jste moc hlasití!“

Skřítcí bručivě protočili oči v sloup a rozešli se. Jenom
Sweeney zůstal stát Evelinovi na koleni.

Z kbelíku vedle Finni Nannini se vynořila stejně špat-
ně naladěná hledačka, která sama pro sebe polohlasně
nadávala. Třetí hledačka z posledního kbelíku se k nim
přidala. „Je nesnesitelné být odříznutá od moře. Není
tady nic, co by se dalo hledat, a už vůbec ne najít!“

Alea přemýšlela, zda by měla dát hledačkám do kbelíků
malé předměty, které by mohly hledat, znala ale již Týnky
docela dobře na to, aby si uměla představit, že by to prav-
děpodobně považovaly za urážku. Najednou si Alea uvě-
domila, že si chtěla prohlédnou náladové obrazy magic-
kých bytostí na palubě, aby zjistila, zda nejsou nakaženy
virem. Rychle si dřepa ke kbelíkům na bobek a zaostři-
la. Náladový obraz Finni Nannini vypovídal o stísněnos-
ti, úzkosti a stresu, ale nebyly v něm žádné černé fleky
podobné těm, které Alea viděla u Akiry a Yumiko, a to
přestože byla Finni Nannini ve vodě Vodní panně velmi
blízko! Možná je inkubační doba u hledaček Týnek delší?

Alea si prohlédla náladové obrazy i dalších dvou korálových stromků a s úlevou zjistila, že ani u nich není virus přítomný.

Mezitím pokračovala rozhořčená tiráda hledaček Týnek, ve které zaznívala slova jako „neakceptovatelné“, „příšerné“ a „k Týnkám nepřátelské“. Když poté Tess hodila do kbelíků prostřední Týnky hřebík, aby ho mohla hledat a najít, začala hledačka pištět vysokým hlasem, že je to nestydatost a jestli si z ní Tess dělá legraci.

Finni Nannini ze sebe vydala vyčerpaný, dlouhý zvonivý zvuk a nejméně dvacetí ze svých bezpočetných očí se zadívala na Tasfara. „Možná by bylo nejlepší uvést se do hlubokého spánku stejně jako Tasfar.“

„Jé, to je to nejrozumnější, co jsem slyšela od doby, kdy jsem v tomhle kbelíku!“ souhlasila druhá a třetí zacvrlikala: „Ve spánku to určitě bude všechno snesitelnější.“

Alea přikývla. „Pokud to prostě takhle jednoduše umíte – uvést se do hlubokého spánku –, potom to určitě udělejte!“

Vtom se opět ozval Sweeneyho hlásek. „Proč to chceš všechno prospat, Finni?“ Podíval se z Finni Nannini na Evelina. „U suchozemců je to přece dost zábavné!“

„*Dschan*,“ – *příteli* – odpověděla hledačka Týnka skřítkovi, který ji několik posledních dní doprovázel. „Zůstaň vzhůru a o všechno se postarej, ano?“ Jakmile domluvila, dala ostatním nějaký příkaz a všechny tři hledačky se ponořily zpět do kbelíků. Přitiskly se ke dnu

a celé se přikryly ručičkami, jako by se jich to vůbec netýkalo.

Alea si těžce povzdychla. Sweeney vystrčil břicho, zkrřížil si ručičky za zády a řekl: „O všechno se postarám. Pokud byste měli jakékoliv otázky, milí obři, s důvěrou se na mě obraťte.“

Najednou se před ním objevil další skřítek, zlatožlutý jako žloutek. Tohohle Alea ještě neznala. „Podívej se na to!“ Ukazoval Sweeneymu, co právě našel. Krabičku tamponů.

Sweeney seskočil Evelinovi z kolena, aby si to mohl lépe prohlédnout. „*Hudi wanuti!*“

Zlatožlutý vytáhl jeden tampon z krabičky a kritickým zrakem ho zkoumal. „Vypadá to jako munice do kanonů.“

„U všech vln! Dej to pryč!“ varoval ho Sweeney. „Je to nebezpečné!“

Alea sáhla po krabičce a přitáhla si ji k sobě.

Tess se začala smát. „No, moje tampony to nejsou.“

Lennox poznamenal: „Moje také ne.“

Tess se rozesmála ještě hlasitěji a Evelin se k ní přidal.

„Já používám bavlněné vložky,“ vysvětlila Tess.

„Bavl-něné?“ díval se na ni nechápavě zlatožlutý skřítek.

„Proč používáš bavl-něné?“ zeptal se Sweeney.

„Protože jsou pratelné,“ odpověděla Tess.

Sweeney se zarazil. Podrbal se mezi odstávajícími vlasy a za doprovodu rozmáchlého gesta zkonstatoval: „No,

když ráda pereš, tak v tom klidně pokračuj. Já jsem kdy-
si slyšel o mývalech, kteří také –“

„Mývalech?“ přerušil ho zlatožlutý. „Ty sis vymyslel!“

„Vůbec ne! Existují! Jo!“ pohoršoval se Sweeney. „A my-
tí dělá mývaly šťastnými.“

Lennoxovi cukaly koutky a Alea se na něj pousmála.

Sweeney ještě zkušeně dodal: „Někteří lidé mají prostě
zvláštní záliby.“

Tess zavrtěla hlavou. „Já ale mluvím o praní, ne o mytí.
A to mě vůbec nedělá šťastnou.“

„Aha.“ Sweeney se celý zmatený obrátil na druhého
skřítku a zašeptal: „Proč to tedy dělá?“

Zlatožlutý mu bezradně odpověděl: „Možná prostě je-
nom nemá všech pět pohromadě?“

Tess, Alea, Lennox a Evelin se už zcela bez zábran ro-
zesmáli na celé kolo. Ani jeden ze skřítků tomu vůbec
nerozuměl a Evelin jim vysvětlil, jak se to s tampony
a vložkami má. V obličejích skřítků se nyní odráželo
čiré zděšení, což všechny rozesmálo ještě více.

„Mohli byste sem na chvíli strčit nohy?“ změnila Alea
téma, sáhla po jednom z kelímků a naplnila ho vodou.
„Ráda bych si prohlédla vaše náladové obrazy.“

Ještě zcela převálcovaný informacemi, které právě slyšel,
vyšplhal Sweeney na okraj kelímku a udělal, o co ho Alea
žádala. Ta si velmi důkladně prohlédla jeho náladový
obraz, ale žádné černé fleky nespatriła, stejně jako
u druhého skřítku, který přišel na řadu hned vzápětí.

„Vypadá to dobře,“ odvolala poplach. *Herva nscha*.

„*Bui*,“ – *prima* – řekl zlatožlutý a odsvištěl.

Lennox se na Aleu pátravě zadíval. „Možná by sis měla jít na chvíli lehnout, Yavani.“ *Yavani* bylo nejněžnější slovo v mořské řeči a znamenalo něco jako „moje věčná láska“.

„Bude to dobré,“ odvětila Alea. „Jsme všichni vyčerpaní, ale přesto připravení pomoci, kde je potřeba.“

Tess poznamenala: „Bohužel už ne.“

„Jak to?“ chtěla vědět Alea. „Kdo není?“

Tess překvapeně sklonila hlavu. „Nezaregistrovala jsi to?“ Povzdychla si. „*Non*, vy jste byli přece ve vodě.“

„Co se stalo?“ zeptal se Lennox, který stejně jako ona zjevně nevěděl, o co jde.

„Nejlepší bude, když se zeptáte Zuzany.“ Tess ukázala směrem ke stolu na zádi, u kterého seděla Anšu a soustředěně se dívala do mobilu.

S několika otazníky v hlavě Alea zavolala na Zuzanu, která hned vstala a došla k ní. Útlá Anšu měla na sobě šaty až ke kotníkům s dlouhým rukávem, rukavice s ušříženými prsty, elegantní kozačky a hedvábný šál, který si několikrát obtočila kolem krku. Byl to naprosto dokonalý outfit, ale trochu moc teplý na pozdně letní den. Bylo nicméně jasné, že se Zuzana snaží, aby bylo z jejího šupinatého těla vidět co nejméně. Alea doufala, že se Anšu bude někdy cítit na palubě natolik bezpečně, že nechá svoji kůži před ostatními členy posádky nezakrytou.

„Ahoj,“ řekla Zuzana, když se k nim přidala a shrnula si své světle hnědé vlasy po ramena do obličej tak, že z ní byla vidět sotva špička nosu. „Co se děje?“

„Alea s Lennoxem ještě nevědí o Isle,“ vysvětlila jí Tess.

„Isle se něco stalo?“ zeptala se Alea vyděšeně.

„Dnes ráno odešla z lodi.“

Alea s Lennoxem se dívali na Zuzanu, neschopni slova. Evelin o tom již věděl, takže si jenom s povzdychem prohrábl své krátké blondaté vlasy.

„Isla a já jsme se s našimi pěstouny vlastně domluvily, že pojedeme do Říma pouze přes víkend na koncert pro životní prostředí.“ Zuzana si obmotala své štíhlé ruce kolem těla, jako by jí bylo nepříjemné, jak se na ni všichni dívají. „Potom jsme našim rodičům řekly, že jsme onemocněly a potřebujeme ještě pár dní, abychom se uzdravily a mohly se vrátit zpátky do školy. Moji rodiče mi to uvěřili, ale Isle ti její ne. Chtěli, aby okamžitě nasedla do vlaku a vrátila se domů do Berlína.“

Evelin, který měl stejně jako Nexon školu již ukončenou, dodal: „Isle nezbylo nic jiného než posádku opustit. Proto ji Tess hodně brzy ráno odvezla člunem na pevninu.“

Alea byla úplně perplex. Nemohla se s Islou ani rozloučit! Nakrčila čelo, vytáhla mobil a zkontrolovala zprávy. Isla jí brzy ráno psala. „Mrzí mě to,“ začínala SMS, ve které Zaltka všechno vysvětlovala a kterou nyní Alea přečetla nahlas. Zpráva končila slovy: „Jsem si naprosto

jistá, že se všichni někdy znovu setkáme. Mějte se do té doby na pozoru a sledujte doktora Oriona ostržím zrakem.“

Lennox přikývl. „To uděláme.“

„Ty ale ještě zůstaneš?“ zeptala se Alea Zuzany.

Anšu se usmála a Alee připadalo, že je to moc krásný úsměv, ze kterého by ráda viděla více než jenom malý kousek vykukující mezi vlasy. „Chtěla bych tu zůstat tak dlouho, jak to jenom bude možné. Nikde jinde se necítím tak... normálně.“ Zuzana se tiše zasmála. „Navíc tady mám největší šanci naučit se zacházet se svým nadáním.“ Anšu byl kmen mořských lidí s velkou mocí – silou svých rukou dokázali vytvořit obrovské vlny, a dokonce zastavit tsunami. Zuzaně se to však ještě nikdy ani náznakem nepodařilo. Pravdou bylo, že nikde neměla větší šanci zjistit, jak na to, než tady. „Zároveň je pro mě tady na lodi složité se svojí silou experimentovat, protože i malý vodní proud by mě mohl zabít...“ dodala ještě Zuzana se zjevnou frustrací v hlase.

Alea, která si mezitím musela rukou zastínit oči před vycházejícím sluncem, navrhla: „Zkoušela jsi někdy trénovat s teplou vodou?“ Teplá voda byla pro mořské děti bezpečná, protože virus žil pouze ve studené. Zuzana se na Aleu překvapeně podívala a ta jí to vysvětlila: „Můžeš si do misky napustit teplou vodu z kohoutku a pokusit se ji zvednout.“

Zuzaně se ten nápad zjevně líbil. „Pomůžeš mi?“ zeptala se s úsměvem.

Alea na ni mrkla. „Ano.“ Měla Anšu ráda. Sice ještě docela neroztála, mohly by ale být dobré kamarádky, pokud si Zuzana dovolí být sama sebou.

„Parádička,“ zaradovala se Zuzana.

Alea se zakřenila. Možná se Anšu do života na *Crucis* začlenila již více, než si myslela.

Vzápětí se Zuzana otočila ke dveřím do podpalubí, jako by měla něco v plánu. „Jdu dolů do salonu. Konec-konců máme na palubě dvě skutečné Vodní panny...“

„Půjdu s tebou,“ přidala se k ní Alea, protože předpokládala, že někde dole najde i Theu. „Snad se Vodním pannám daří...“ Alea se zarazila a ztichla, protože si uvědomila, že neexistuje žádný důvod domnívat se, že by se měl stav Akiry a Yumiko zlepšit. Bude Akira ještě vůbec schopna mluvit? Od předešlé noci se Vodní panna nacházela v bezvědomí a bylo otázkou, zda se ještě probere...

Alea se Zuzanou se protáhly kolem zadní části Tasfarova těla, sestoupily po vrzajících schodech dolů, minuly kuchyňský kout, malou koupelnu a vešly do salonu, který se v mezičase v podstatě proměnil v polní nemocnici. Po pravé straně stál gauč, na kterém normálně spal Lennox, nyní na něm ale neležel Alein *dharrkon*, nýbrž bezvědomý šéf Darkonů, Zeirus. Jeho děti, Siska a Nexon, které zjevně usnuly po jeho boku, se rozespale posadily a mnuly si oči.

Siska, která si uštlala na podlaze vedle gauče, se rozhlížela po svém mobilu: „Kolik je hodin?“

„Nemám zdání, ještě zůstaň klidně ležet,“ zašeptala Alea.

„Jak to vypadá nahoře?“ chtěl vědět Nexon, který se právě snažil zkrotit své dlouhé vlasy do zapleteného copu. „Jsme tam potřeba?“

„Nejprve se pořádně probudte.“ Alea se na oblivionského kluka usmála, ten už ale pohledem sklouzl zpět k otci.

Zeirus tam ležel jako spící obr. Šéf Darkonů se doposud vůbec nepohnul a nic ani nenaznačovalo, že by se mohl brzy probudit. Velký muž již na sobě neměl černé, uniformě podobné oblečení typické pro Darkony, ale džíny a tričko svého syna, které mu bylo trochu malé. Na tričku se skvěl nápis „champion“, což působilo vzhledem k jeho situaci trochu prapodivně. Zeirus ležel už dva dny v kómatu a hrozila mu dehydratace. Z toho důvodu jim Roix Ramin doporučil rozmačkat na kaši hlízu Tirmiánu – mořské rostliny – a potírat jí kůži nemocného, což by mu mělo dodat vodu a živiny. Lennox se kvůli tomu ještě dnes ráno vydal do moře, aby hlízu opatřil. Jak bylo vidět, Nexon a Siska se postarali o zbytek a vmasírovali svému otci kaši do kůže. Siska právě začala otci protahovat bezvládné ruce a nohy. Alea chápala, proč to dělá – chránila ho před otlaky a proleženinami. Hřálo ji vědomí, že velitelovy děti se snaží ze všech sil, aby svému otci pomohly. Jak ho probudit, na to ale ještě nikdo z nich nepřišel.

„Vodní panny spí,“ zašeptala Zuzana.

Alea se otočila. Na druhé straně salonu stál další gauč, na kterém v jakémsi polospánku ležely Akira a Yumiko. Jak posádka věděla, Vodní panny se mohly bez problémů pohybovat delší dobu mimo vodní prostředí. Jejich rybí ocas se ale na souši nikdy neproměnil na nohy tak, jak tomu bylo u Tasfarů, vždy zůstal rybím ocasem. Vodní panny by se tedy z gauče zvedly s obtížemi. Akira

by toho ale stejně nebyla schopna, protože kromě toho, že se nacházela v bezvědomí, klesla dnes ráno její tělesná teplota na pouhé dva stupně. Yumiko Alea vysvětlila, že takzvaná chladovka je u Vodních panen typickou reakcí na infekci – tak jako teplota u lidí. Na Akiře byla chladovka jasně vidět, protože se jí po kůži šířily malé krystalky ledu vypadající jako jinovatka. Její bledý obličej působil propadlé a přerývaně dýchala.

Alea se na Vodní panny znepokojeně dívala. Všechno jí to bylo tak strašně líto...

Zatímco si je Alea stále ještě prohlížela, sedla si Zuzana, tiše jako myška, na hranu gauče vedle Yumiko. Ta se probudila. S hrdelním zachrčením otevřela oči, kterými se okamžitě zadívala na dívku. „Co chceš?“ vybafla na ni.

Zuzana se polekala a vteřinu se zdálo, že vezme nohy na ramena. Nakonec ale zůstala sedět.

To je ono – Zuzanina skutečná Elka tvář, pomyslela si Alea.

„Unah, jmenuji se Zuzana,“ vysoukala ze sebe Anšu napůl šeptem.

Yumiko, jejíž kůže byla ještě zřetelně tyrkysová, působila překvapeně, že se jí dívka nezalekla. S údivem si Zuzanu prohlížela. „Anšu. Hm. Již hodně dlouho jsem neviděla nikoho jako ty.“

„A já jsem se ještě nikdy nepotkala s Vodní pannou,“ chraplavě odpověděla Zuzana.

Pohled Vodní panny bojovnice nabral na intenzitě.
„Bojíš se mě?“

Zuzana krátce zaváhala a potom odpověděla: „Ano.“

Yumiko se koutkem úst zasmála. „A co tě přimělo k tomu, aby ses ke mně i přesto posadila?“

„Já...“ Zuzana si lehce nervózně popotahovala šál.
„Doufala jsem, že bych se o vás mohla něco dozvědět.“

Yumiko, která stejně jako hodně dalších Vodních panen nosila kolem zápěstí kožené náramky, si naprosto klidně uhladila své sněhobílé vlasy, potom si přejela prsty přes hluboké vrásky na obličeji, jako by se musela nad Zuzaninými slovy zamyslet. „Chtěla by ses dozvědět něco o Vodních pannách?“

„Ano,“ vydechla Zuzana.

Alea viděla, jak se Nexon se Siskou otočili, zjevně je to, co se odehrávalo na druhém gauči, rovněž zaujalo. Nexon právě začal nožem loupat jablko, ale nechal toho a napjatě čekal, co bude dál.

„My Vodní panny jsme bojovnice,“ řekla Yumiko s hrdostí v hlase. „Cílem našeho života je získat slávu a uznání, milujeme poměrování sil.“ Ocas se jí přitom míhal ze strany na stranu přes podlahu a koberec. „V Gat' Nambesse, hlavním městě Vodních panen, se za každé jasné noci konaly duely. O něčem takovém jsi pravděpodobně ještě nikdy neslyšela, víd?“

„Ale ano,“ řekla Zuzana. „Vyrůstala jsem u suchozemců a něco podobného tam také existuje, říká se tomu turnaje.“

„Opravdu?“ Zdálo se, že to Yumiko překvapilo. „Nikdy bych si nemyslela, že někdo jako ti slabí dvounožci by se mohl zajímat o zápasy. Hmm.“ Její *hmm* znělo, jako by to na ni udělalo trochu dojem. „U nás existují různé disciplíny, například tlučení ocasem nebo srážení rameny. Já jsem byla vždycky nejlepší v přetlačování čelem.“

„Opravdu? O tom bych se ráda dozvěděla více.“ Zuzana zjevně sbírala odvalu na další otázku. „Nevadilo by vám, kdybych si vás během rozhovoru nahrávala mobilem?“

V tu chvíli Nexon vyskočil. „No na to rozhodně hned zapomeň!“ okřikl Zuzanu. „Přece nemůžeš Vodní pannu natáčet na video!“

„Tak se zase uklidni,“ odpověděla mu Zuzana nevzrušeně, jako by byla jeho reakce úplně mimo. Alea nicméně věděla, že se Oblivioni okamžitě přepnou do ochrannářského modu vždy, když hrozí prozrazení nějaké magické bytosti. Koneckonců úkolem Oblivionů bylo právě něčemu podobnému zabránit.

„Samozřejmě bych s nahrávkou zacházela opatrně,“ řekla Zuzana již o něco přátelštěji, ale stále důrazně. „Ostatní mořské děti by také zcela určitě vyprávění Yumiko zajímalo.“

Nexon se už nadechoval, aby to Zuzaně ještě jednou důrazně vysvětlil, když vtom se Yumiko zeptala: „Co je to mobil?“

Zatímco Zuzana vytahovala svůj chytrý telefon, aby to Vodní panně názorně ukázala, obrátila se Alea na Nexo-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Alea - dívka moře: Hvězda osudu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.